

дупката на ключа, вратата се отвори. На двора видѣ едно малко човѣче, отъ глава до пети червено и съ побѣлѣли мустаци.

„—Какво диришъ тукъ?“ — попита той.

„—Диря братята си,“ — отговори момичето. Тѣ сж прѣобърнати въ гарвани и живѣятъ тукъ въ стѣкления дворецъ“.

„Добрѣ си успѣла“, — каза човечето, но сега не сж у дома. Влѣзъ въ двореца и почакай ги! Тѣкмо сега имъ готвя вечеря“.

И на всѣки туряше паничка за ястието и чашка за питието. Когато излѣзе отъ трапезарията, гдѣто бѣше всичко приготвено за гарванитѣ, сестричката отъ всѣка паничка си хапна и отъ всѣка чашка си пийна. А въ послѣдната си чашка пусна майчиния си прѣстенъ.

Подиръ малко въ въздуха се чу шумъ. Човѣчето каза на момичето: „Господа гарванитѣ вече си идатъ, скрий се.“ Момичето се уплаши и се скри задъ вратата.

Когато гарванитѣ дойдоха и почнаха да ядатъ, първиятъ извика: „Нѣкой е ялъ отъ паничката ми. И отъ моята паничка е ялъ и отъ моята чашка е пилъ нѣкой,“ каза вториятъ. Сжщото казали и всички други. Най-сетнѣ, най-малкиятъ казалъ: „А въ моята чашка намѣрихъ прѣстенъ“.

„Той е маминъ“, — извикаха всички зарадвани. Да бѣше тука сестричката ни!

— Щѣхме да бждемъ освобождени“.

— Щомъ чу това, сестрицата имъ се затече между тяхъ. И веднага гарванитѣ се прѣобърнаха въ хора. Тѣ се запригрьщаха и радваха и слѣдъ това тръгнаха на пѣть за у дома си. У дома родителитѣ имъ ги посрѣщнаха съ голѣма радостъ и братята, до гдѣто бѣха живи, твърдѣ много обичаха сестрицата си.

